

නිර්මල මුදුණුම කොඳා...

සංවාද අංක 3

පුජ්‍ය ගලතර ධම්මරක්ඛිත ස්වාමීන්වහන්සේ සමඟ කළ සංවාදයක්

මෙය නොමිලේ බෙදන පොතකි

පටිම මුද්‍රණය 2010 මැයි

සංවේදී සහඥ පර්ඡදය ඉදිරිපත් කිරීමක්

සංවේදී සහඥ පර්ඡදය

අංක: 67/35 ආසිරි පෙදෙස, රජ මාවත, රත්මලාන

E-mail: reality2554@gmail.com

Copyright © N. Warnakula

N. Warnakula No: 08 Ranajayagama, Waidya Road, Dehiwala

Mob:0785 271 274, Mob:077 44 88 77 6,

සංවේදී සහඥ පර්ඡදයේ මිතුරන් විසින් සකස්කර ඇති මෙම ධර්ම පත්‍රිකාවේ ඇතුළත් වන්නේ පුජ්‍ය ගලතර ධම්මරත්න ස්වාමීන්වහන්සේ සමඟ බෙලිගල බුද්ධිරත්න ආශ්‍රමයේ 2010 - 4 - 15 දින කරනලද ධර්ම සාකච්ඡාවකි. මෙම සාකච්ඡාවට අසංක සංජීව යන මිතුරාත් එදින ආරාමයට පැමිණි පිරිසක්ද සහභාගි වූහ. මෙම වටිනා ධර්ම සාකච්ඡා පත්‍රිකාවකට ගොනුකර ඔබ අතටපත්කිරීම අපගේ පරමාර්ථය විය. අපට මෙම ස්වාමීන්වහන්සේලා හමුවී, උන්වහන්සේලා දේශනාකරන බොහෝ වටිනා ධර්මකරුණු දැනගත හැක. ඔබට උන්වහන්සේලා වැඩ සිටින ආරාම වෙත ගොස් ධර්මය සාකච්ඡා කිරීමට අවශ්‍ය නම් එම ආරාමයේ ලිපිනය, දුරකථන අංකය. මෙම පොතෙහි සඳහන්වේ. ඔබට හැකි සෑම අවස්ථාවකම ස්වාමීන්වහන්සේලා මුණාඟැසි ඉතා වටිනා ධර්ම කරුණු රැසක් එකතු කරගන්නේ නම් එය ඔබට ඉතා ප්‍රයෝජනවත් වේවි. මෙම ස්වාමීන් වහන්සේලා වැඩවසන වෙනත් ප්‍රදේශ. අනුරාධපුරය, මාවනැල්ල, නාරම්මල, මීගමුව, මාදම්පේ යන ප්‍රදේශවේ.

ඉන්.වර්ණකුල

ස්වාමීන් වහන්ස වැඩවසන ආරාමයේ ලිපිනය

පුජ්‍ය ගලතර ධම්මරත්න ස්වාමීන් වහන්ස

බුද්ධිරත්න ආශ්‍රමය මැටියගනේ, බෙලිගල (සබර), කෑගල්ල.

(යටිටෝගොඩ, මැටියගනේ මර්ගයේ මැටියගනේ විදුහල හා අම්බලම)

දුරකථන අංකය : 0353 350 585

මෙම ස්වාමීන් වහන්සේලා වැඩවසන වෙනත් ආරාම

ශ්‍රී බුද්ධිරත්න හික්ෂු පුහුණුමධ්‍යස්ථානය, ගල්කඩවල පාර, මඩගම්මන මාවත, කටුකැලියාව අනුරාධපුරය

සාර්පුන්ත ආශ්‍රමය ගොඩගේවත්ත, පුජානගරය, අනුරාධපුරය.

ශ්‍රී බෝධිඥාණාරාමය, අංක 33 සංඝමිත්තා මාවත පුජානගරය, අනුරාධපුරය.

ශ්‍රී බෝධිරාජාරාමය, පාර්ටිගම, ගලතර, මාවනැල්ල.

ශ්‍රී සම්බෝධි ආශ්‍රමය, අඹගම්මන, නාරම්මල.

සේනානායක ආරාමය, පැරණි නගරය, මාදම්පේ.

භාවනා මධ්‍යස්ථානය, මහඋලුපිටිය, වයි හන්දිය, මීගමුව

(සියලුම නිර්මාණ එන්.වර්ණකුල)

මෙම ධර්ම සාකච්චාව පුස්තක ගලතර ධර්මරක්ඛිත ස්වාමීන් වහන්සේ

සමඟ අලව්වේ බුද්ධිරක්ඛිත අශ්‍රාමයෙහි 2010 - 04 - 15 දින

කරන ලද සාකච්චාවකි.

.....එදින එම වසරේ සිංහල අලුත් අවුරුද්ද උදාවන දිනයන්ය. එදින ආරාමයට සෙනග එකතුවන දිනයකි. සවස් වරුවේ ස්වාමීන් වහන්සේ ආරාමයට පැමිණි පිරිස සමඟ ධර්ම සකච්චාව ආරම්භ කළහ. අපි දෙදෙනාද එනනින් වාඩිවී ඔවුන් හා එකතුවී ස්වාමීන් වහන්සේ සමඟ සංවාදයේ යෙදුනෙමු. එහි සිටි සියළුදෙනාම ස්වාමීන් වහන්සේගෙන් ඒ ඒ අවස්ථාවලදී ඇසූ ප්‍රශ්නවලට ලද පිළිතුරු මෙහි ඇතුළත්වේ.

ප්‍රශ්නය:- *ස්වාමීන් වහන්ස. ....ධර්මය ශ්‍රවණය කරන විට ජපට වීහි වටිනාකම මානාව වැටහේ. ධර්මය ශ්‍රවණය කරන විටත් ජාභාව වැනි ස්වාභාවයන්හි ධාර්මික පැහැදිලි කළ ධර්ම සාකච්චා, ආවනා ජාදියෙහි යෙදී ඝටිතවිටත් ජපේ මනසේ ජපතිවන ජපඛේධය, සහනය ජපට දැනේ. නමුත් සාමාන්‍ය ජීවිතයේ, ලෞකික සමාජයේ කොටසේ කෙනෙක් ඉවිට මේ ස්වභාවය ඉවත්වේ. ධර්ම ජපඛේධය ලැබුවත් මුලාවෙන් ජීවත්වීම මෙයට හේතුව ලෙස ඔබ වහන්සේලා නිතර පැහැදිලි කරයි. මේ පිළිබඳ පැහැදිලි කෙරෙන සුන්‍යමය ඥාණය, චිත්තමය ඥාණය හා ආවනාමය ඥාණය යන ධර්ම කාරණා පැහැදිලි කරනවා නම් ඉතා ජගන්‍යය.*

ස්වාමීන් වහන්සේගේ පිළිතුර:-

සුතමය ඥාණය යනු ධර්මය අසා දැනගන්නාකොට ඇතිවන නුවන.
අතික... චිත්තමය ඥාණය. ...හිතලා ගන්න නුවන...!
චිත්තමය ඥාණය යනු හිතලා ගන්න නුවන...!
හිතලා කියන්නේ නුවනින් නොවෙයි.
චිත්තමය ඥාණය කියන්නේ
අභගත්තදේ හිතලා තහවුරු කරගන්නවා.
භාවනාමය ඥාණයෙන් විය ඇතිසැටියෙන්ම දකිනවා...!

දැන් අපට ලෝකය පිළිබඳ ධර්මයේ තෝරලා තිබෙන ආකාරය... හිතලා... හිතලාත් තහවුරු කරලා හිතට මෙනෙහි කරගන්න පුලුවන්නේ...!

භාවනාමය ඥාණය කියනකොට ඒකම බවට පත්වීම.

ඒක ප්‍රත්‍යක්ෂ දැකීම...!

ලෝකයේ හටගන්නා හැම දෙයක්ම අනිත්‍යයයි කියලා අහන එක,

හිතෙන් මෙනෙහි කරන්නේ කොහොමද...? ස්ථිරව පවතින්නේ නැහැ කියලා මෙනෙහි කිරීමක් කරන්න අවශ්‍යයි...! පැහැදිලිද...?

...සිතින් මෙනෙහි කිරීමක් කරන්න අවශ්‍යයිනේ...!

ලෝකය ගලනවා කියනකොට, අපිට කොළයක මෝරා ඉඳි වැටී දිරිම දක්වා කාල පරාසය තුලදී වන අඛණ්ඩ වෙනස්වීම යනු දිරන ස්වභාවය බව සිතින් මෙනෙහි කරන්න අවශ්‍යයිනේ.

ස්ථිරව තියෙන්නේ නැහැ කියන එකට විරුද්ධයේ ගලනවා කියන එක...! ගලන බව අපි සිතින් මෙනෙහි කරනවා...!

ස්ථිරව ඇති බව අවලංගු කර ගලන බව සිතින් මෙනෙහි කරනවා. ගලන බව මෙනෙහි කරනවා කියන්නේ වතුර වගේ නොවෙයි. ඒකාකාරව පවතින්නේ නැහැ කියන එක...!

දැන් ගහක දල්ලක් ගත්තාම ඒකාකාරව නැහැ. මලක් ගත්තාම ඒකාකාරව නැහැ. ඒක නිරන්තරවම විපරිනාම වෙනවා. වෙනස් වෙනවා. මේ සිවුර ගත්තත් ඒකාකාරව නැහැ. විපරිනාම වෙනවා. වෙනස් වෙනවා.

දැන් එය හිතින් මෙනෙහි කරලා බලනවා...!

සිතින් මෙනෙහි කරලා බලන එක,

ඊළඟට අපි ඒකම බවට පත්වෙන්න පුලුවන් වෙනවා. ඒකම බවට පත්වෙන්න පුලුවන් වෙනවා කියන්නේ වර්තමානයේ ගැලීම අත්දකිනවා...! එය අත්දකින්න යන තැනදී එයාට ඔප්පු වෙනවා එතන එතන වෙනස්වීම...!

එතන එතන දැනෙන්න පටන්ගන්නවා...!

දැන් මෙතන ඉන්න සෑම දෙනාම වෙනතැනක ඉඳලා මෙතනට ආවා.

දැන් ඒ පැත්ත නැති බව හිතටම දැනෙනවා...!

හිටපු පැත්ත නැති බව ප්‍රඥාවටම දැනෙනවා ...!

නගරයේ හිටියා. අරෙහේ හිටියා. මෙහේ හිටියා. දැන් කෝ ඒ පසුගිය දිනවල ගිය ස්ථාන. දැන් කෝ ඒ හිටපු පැත්ත. නැහැනේ ඒ පැත්ත.

ඒ මොහොතේ තිබූ රූප වේදනා සංඥා සංකාර විඤ්ඤාණ කියන ස්කන්ධ තිරුද්ධ වෙලානේ. රූප පැත්තත් තිරුද්ධයි. වේදනා සංඥා සංකාර ආදි නාම ස්කන්ධ පැත්තත් තිරුද්ධයි.

භාවනාමය ඥාණය කියනකොට ඒකෙන්ම දකිනවා.

විය ප්‍රඥාවෙන්ම දකිනවා. ඒක තමයි හරියටම හරි.

ඒකෙන් තමයි අපිට වෙහෙස හා දැවිලි දුරුවෙන්නේ.

හිතීමෙන් තහවුරු කිරීමෙන් දුරුවෙන්නේ නැහැ. මෙනෙහි කිරීමෙන් දුරු වෙන්නේ නැහැ. ඒක තාවකාලිකයි. භාවනාවෙන් තමයි අනුසයෙන්ම අහක්වෙන්නේ. මුලින්ම ගැලවිලා යන්නේ. භාවනාමය ඥාණයෙන් මුලින්ම ඉවත්වෙනවා.

...ස්වාමින් ව්‍යාජයේ වෙහෙස හා දැවිලිවලින් පැහැය කළේ කුමක්ද ....?

වෙහෙස හා දැවිලි ඇති වෙන්නේ ඕනෑම දෙයක් පිළිබඳව ඇති අවිද්‍යාව නිසයි. අවිද්‍යාව නිසා තමයි බැඳීමක් ඇතිවෙන්නේ. අවිද්‍යාව තෘෂ්ණාව කියන දෙක එකටනේ යන්නේ. අවිද්‍යාව කියන්නේ පැවැත්මේ යථා ස්වභාවය පේන්නේ නැතිකම. හිතරම අවිද්‍යාවෙන් වැසිලා. හිත මුලාවෙන් වැසිලා. යථාර්තය වැසිලා.

සූත්‍රයක තියෙනවා අවිද්‍යාවෙන් නිවරණයන්ගෙන් වැසුනා වූ තෘෂ්ණාවෙන් බැඳුනා වූ සත්වයාට සංසාරයේ අගමුල නොපෙනේ. මහා සාගරයේ ජලය වියලී නැතිවී විනාශවී යනවා යම් දිනක. එසේ පෘතුචිය නැතිවී ගියත් සත්වයාගේ සංසාර සැරිසැරීමේ කෙළවරක් පේන්නේ නැහැ.

මහා පර්වතය නැතිවී විනාශවී ගියත් සත්වයාගේ සසර නැවත....නැවත ඉපදීමේ කෙළවරක් පේන්නේ නැහැ.

බුදුහාමුදුරුවෝ උපමාවක් කියනවා බල්ලා දම්වැලක බැන්දාහම ඒ බල්ලා ඒ දම්වැල ගැට ගසා ඇති කනුව ඇසුරු කරගෙනමයි ඉන්නේ. කනුවෙන් පොඩ්ඩක් ඇත් වෙනවා. දම්වැලේ ප්‍රමාණයට එහාට මෙහාට යනවා.

කනුව වටානේ සැරිසරන්න වෙන්නෙ.

නමුත් කනුවෙන් බල්ලට ගැලවීමක් නැහැ වගේ....

....රූපය තමන් කියලා හිතනවා.

ඒ වගේ රූපය ආත්මය කොටගෙන.

ආත්මය රූපය කොටගෙන.

රූපයේ ආත්මය ඇත කියලා ගන්නවා.

ආත්මයේ රූපය ඇත කියලා ගන්නවා.

ඒ වගේ වේදනා, සංඥා, සංකාර, ස්කන්ධ පහම

වේදනාව ආත්මය. ආත්මය වේදනාව.

වේදනාවෙහි ආත්මය ඇත. ආත්මයෙහි වේදනාව ඇත.

සංඥාව ආත්මය. ආත්මය සංඥාව.

සංඥාවේ ආත්මය ඇත. ආත්මයේ සංඥාව ඇත.

ඒ ආකාරයට රූප, වේදනා, සංඥා, සංකාර, විඤ්ඤාණ ස්කන්ධ පහේම ඒ ආකාරයට ගැනීමේ ස්වභාවයේ අවසානයක් තිබේද....?

බලු දම්වැලෙන් බැඳලා ඉන්න බල්ලාගේ ජීවිතය තියෙන්නේ කනුව වටානේ. එයා කරකෙන්නේ ඒ කනුව වටානේ. ඒ වගේ මේ ස්කන්ධ පහ ඇසුරුකරගෙන තමයි රූපය මමයි, මම රූපයයි, වේදනාව මමයි, මම වේදනාවයි කියලා සැරිසරන්නේ.

මේකේ මිඳීමක් පෙන්නේ නැහැ. යම් දිනකදී රූපය මම නොවන බව, ආත්මය රූපය නොවන බව, ඒ වගේම ස්කන්ධ පහ ආත්මය නොවන බව දකින විටදී අවිද්‍යා නිවරනය අහක් වෙනවා. එවිට මිඳීමක් ඇත. ඒතාක් මිඳීමක් නොපෙනේ...!

...සමන්ත යයි නම තියෙන කෙනෙක් හිතනවා, මම සමන්ත කියලා. චිහෙම හිතනකොට, මම තමයි සමන්ත කියලා හිතුවේ මොකක්ද...? එක්කෝ රූපය, නැත්නම් සංඥාව, වේදනා, සංකාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පහම ආත්මය කොට ගන්නේ. කෙනෙකුට විය දැකින්න බැහැ ස්කන්ධ පහ විහිවිද තෝරාගෙන නැත්නම්. භාවනාමය ඥාණය කියන්නේ ස්කන්ධ පහ විහිවිද තොරාගත් තැනට.

ස්කන්ධ පහ තෝරාගෙන තියෙන්න අවශ්‍යයිනේ විය දැකින්න...! ගෙයකට අපි ගෙය කියන්න පුරුදුවුනේ බැමි වහල උලු දොර ජනෙල් ටික එකතු කළාට පස්සේ. ඒ අංග එකතු කරලා ගෙය කිව්වා.

ගේ හදන්න කලින් ගේ හිතේ හැදුනේ නැද්ද...? ඒ හිතේ හැදුන ගෙටනේ අවයව ටික එකතු කරන්නේ. ඒ හිතේ හැදුන නිර්මාණයටනේ අවයව ටික එකතු කරන්නේ.

එතන තිබුනේ ගෙයක්ද...? සංඥාවක්ද...?

....සංඥාවක් නැතිව නැතිය ....

ඒ සංඥාව අනුව ඒක හදලා ආං හරි කියලා කියනවා. නේද...? එතනදී අපි දැකින්න ඕනේ සංඥාව කියන්නේ හිතේ ඇඳගත්ත එක. රූපය කිව්වේ අවයව ටික. රූපය කියලා උලු, රීප්ප, පරාල, ගඩොල්, වැලි සීමෙන්ති යන ඒවනේ අපි ගෙනාවේ. ඒ අවයව දෙස බලනකොට වෙනම ගෙය කියලා ඒකකයක් නැහැනේ. යම්තාක් අවයව සමූහයක් එකතු වුනා නම් විය අවයව සමූහයක්...!

ගෙය කියන්නේ මොන අවයවයද...?

ඒ අවයව සමූහය දැකිනකොට ගේ කියන තනිවචනය ඉවත්වෙනවා. අවයව ගොඩනගලා වහලත් ගහලා ඉවරවුනාම තමයි ගෙය කියලා කියන්නේ. ගේ හදන්න ඉස්සර ගේ හිතේ ඇඳලා ඉවරයි. ඒ හිතේ ඇඳුනු ගේ අනුව ගඩොල් පරාල එකතුකරලා ගේ හදන්නේ. දැන් වියට ගෙය කියනවා. ගේ කියන එක එතන තිබුනු එකක්ද...?

චතන හේතුවක් කරගෙන හිතේ තහවුරු කරගත්ත චකක්ද...?

දැන් ඒ හිතේ තහවුරු කරගත්ත චක ගෙයක්ද...?

....නැහැර ස්වාමිණි වහන්ස....ඒක සංගදාවක්.

චතන ගෙයක් තියෙනවද....?

හිතේ ගෙයක් තියෙනවද....?

හිතෙන් ගෙයක් නැහැ. චතනත් ගෙයක් නැහැ. හිතේ චක ගෙයක් නොවෙයි කියලා දැක්කොත්, චතන චකත් ගෙයක් නොවෙයි කියලා දැක්කොත්, ගේකට තිබෙන ඇල්ම අතහැරෙනවා. ගෙයක් කියලා බැලීමට තිබෙන තෘෂ්ණාව අතහැරෙන්න ඒ අවිද්‍යාව, ඒකට තියෙන මෝඩකම දුරුවෙන්න ඕනේ.

අවයව සමූහය කියලා ගත්තේ උදාහරණයටනේ. දැන් අපි සමූහය කියලා වෙන වෙනම ගන්නවා, රූපස්කන්ධය, වේදනා ස්කන්ධය, යන ස්කන්ධ පහ. රූපය තනිකරලා ගත්තාම රූපය කියන චක අයිති වෙන්නේ පඨවි, ආපෝ, තේජෝ, වායු කියන කරුනු හතරට. පඨවි කියන්නේ ද්‍රව්‍ය ස්වභාවය. ආපෝ කියන්නේ ද්‍රව ස්වභාවය. තේජෝ කියන්නේ උනුසුම් ස්වභාවය. වායු කියන්නේ වාත ස්වභාවය.

සිරුරක තිබෙන්නේ ඔය හතරනේ...! මොන හැඩය ගත්තත් සිරුරක හෝ වෙනත් දේවල තිබෙන්නේ ඔය හතරනේ. කුමන ආකාරයක වුනත් මැටිවලින් විවිධ හැඩදාලා උපකරණ භාණ්ඩ හැදුවත් මැටි මැටිමනේ. ඇලුමිනියම්වලින් කුමන භාණ්ඩ හැදුවත් ඇලුමිනියම්නේ. ඒකට කියන්නේ ඇලුමිනියම් භාණ්ඩ කියලනේ...!

ඒ වගේ මෙතනත් දැකින්න ඒ ලෝකය කොපමණ විසිතරු ආකාරව තිබුනත්, විවිධවු ස්වරූපයන් තිබුනත්, චකක් අතිකට වෙනස් වුනත්. ඒ සෑම දෙයක ඇත්තේ පඨවි, ආපෝ, තේජෝ, වායු යන ඒවා. ඒවා හැදෙන්නේ මේ ලෝකේ තිබෙන ද්‍රව්‍යයන්ගෙන්නේ.

ආහාර එන්නේ. වතුර එන්නේ. හුස්ම එන්නේ ලෝකේ තිබෙන ද්‍රව්‍යයන්ගෙන්. ඒවයින්නේ මේ කය නිතරම වෙනස්වෙන ගානේ හැදෙන්නේ. ඒ හැදෙන හැදෙන එක වෙනස් වෙනවානේ.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාලේ රූපය කියන එක අනිත්‍යයි...!
රූපය පෙන පිඩකි...!

පෙනපිඩක් කිව්වේ ඇයි...?

තියෙනවා නොවෙයි නැසෙනවා.

නැසුනා නොවෙයි නැවත පහල වෙනවා.

නැවත පහලවන්නේ නැසුන එක නොවෙයි. අලුතෙන්මයි...!

රූපය පෙනපිඩකි...! ඒ රූපය පෙනපිඩක් ලෙස දැකිනකොට එතන තියෙනවා හෝ නැහැ කියන දෙකෙන්ම මිඳෙන්න වෙනවා. පැහැදිලිද...? රූපය තියෙනවා කියන්නත් බැහැ.

රූපය නැහැ කියන්නත් බැහැ.

රූපය ගැන කියන්න වෙන්නේ පහලවෙලා නැසෙනවා යනුවෙන්. ඒක තමයි අනිත්‍ය කියන්නේ. රූපයාගේ ලක්ෂණය පහලවෙලා නැසෙන එක.

අපි බැඳිලා ඉන්නේ තියෙන රූපයකට.

මේ ලෝකේ තිබෙන ඕනෑම රූපයක් උදෙසා

අපි බැඳිලා ඉන්නේ " තියන " දෘෂ්ටියකට...!

නමුත් රූපයක ලක්ෂණය තමයි නැසෙන එක...!

වෙනස්වීම...! ඒ රූපයාගේ යථාර්තය...!

තියෙනවා කිව්වොත් ශාස්වත දෘෂ්ටියට වැටෙනවා.

නැහැ කිව්වොත් උච්ඡේද දෘෂ්ටියට වැටෙනවා.

බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලා මිත්‍යා දෘෂ්ටි හැට දෙකක් ඇතිවුනේ තියෙනවා හෝ නැහැ කියන අන්ත දෙකෙන්. ඒ සියලුම දෘෂ්ටි ඇතිවෙලා තියෙන්නේ තියෙනවා හෝ නැහැ කියෙන අන්ත දෙකෙන්. බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලේ නැහැ තියෙනවා කියලා...නැසෙන හින්දා...! නැහැ කිව්වේ නැහැ... පහලවෙන හින්දා..! ඒකෙන් ඇත්ත ඒකේ...!

දියඩුඩුලක් දිහා බලා ඉන්නකොට දියඩුඩුලු නැහැ කිව්ව හැකිද...?
තියෙනවා කිව්ව හැකිද...?

වහෙනම් ඒ දෙක අතරින් අපට තියෙන්න ඕනේ රූපය පිළිබඳ
දර්ශනයක්. රූපය පිළිබඳ යම් දැක්මක් අපිට තියෙන්න ඕනේ.

ඒ දැක්ම ඇතිවෙනකොට අපිට රූපය ආත්මය කොට ගන්න බැහැ.
රූපය මම කොට ගන්න බැහැ.

මම රූපයකොට ගන්න බැහැ.

ඇයි ඒ...?

රූපය මමකොට ගන්න කලින් රූපය නැසිලා ඉවරයි. රූපය
අනිත්‍ය වශයෙන් දකිනකොට රූපය පිළිබඳ හතර ආකාරයේ දුෂ්ටි
ගන්න පුලුවන්ද...? බැහැ නේද...?

රූපය, මේ සිරුර විතරක් නොවෙයි, මේ සියලුදේකම
යථාර්තය මේ කිව්ව ධර්මය නම්, මේ ලක්ෂණය නම් අපිට මේ
ලෝකය තුල රූපවලට බැඳෙන්න බැහැ.

රූප කියන්නේ දුෂ්ටියක්...!

මේ රූපය කියන්නේ හිතීන් හඳුගත්ත දුෂ්ටියක්.

....සචාලීන් වහන්ස කිසිවක් දේවල් කොටගන්න බැහැ නේද...?

දේවල් කොටගන්න වෙලාවක් නැහැ.

දේවල් කියන වචනයම දුෂ්ටියක්...! ඒක අපි දකින්න අවශ්‍යයි.
අපි අල්ලගෙන ඉන්න බලු දම්වැලෙන් මිඳෙන්න නම් ඕක
දකින්න අවශ්‍යයි...!

රූපය නිසාය මේ ලෝකයේ ඇලිලා බැඳිලා ඉන්නේ.

රූපය කාරනයක් කරගෙන තමයි වේදනා කරගන්නේ.

ලස්සන රූපයක් අවලක්සන රූපයක් කියලා විඳින්නේ,
වික්කෝ මනාප වෙන්නේ අමනාප වෙන්නේ ශෝක වෙන්නේ
දුක්වෙන්නේ අර රූපයක් තියෙන හින්දනේ... පැහැදිලිද...?

....ස්වාමීන් වහන්සේ, bජ්‍යයක් නැතැ කියලා දැක්කා නැත ඒක නැතැ නේද
ස්වාමීන් වහන්සේ....?

නැතැ කියලා දැක්කද...?

....නැතැ කිව්වා නොවෙයි ස්වාමීන් වහන්සේ....

නැතැ කිව්වා නොවෙයි.

හිසෙනවා කිව්වා නොවෙයි. අනිත්‍යයි.

....නිත්‍ය කථන විඳින්නා නැතැ නේද ස්වාමීන් වහන්සේ....?

ඔව්...! අපි ලෝකයේ ඕනෑම දෙයකට බැඳිලා ඉන්නේ අත
නැත කියන දුෂ්ටියට...! අනිත්‍ය ලක්ෂණය දකිනකොට එකක්
කෙරෙහිවත් දුෂ්ටියක් කරගන්න බැහැ

බුදුනාමුදුරුවෝ වදාලා කොන්දෙක තේරුම් අරගෙන මැද
ප්‍රඥාවෙන් නොඅලෙන්න කියලා.

කොන්දෙක කිව්වේ, ඇසයි රූපයයි, කනයි ශබ්දයයි,
නාසයයි ගන්ධයයි, දිවයි රසයයි, ශරීරයයි ස්පර්ෂයයි, හිතයි
අරමුණයි යනුවෙන්. මැද කිව්වේ විඤ්ඤාණයට.

ඇසයි රූපයයි නිසානේ විඤ්ඤාණයක් ඇතිවෙන්නේ.

කොන්දෙක තේරුම් ගන්නකොට මොකද වෙන්නේ.

ඇසත් අනිත්‍ය වෙනවා. රූපයත් අනිත්‍ය වෙනවා.

අනිත්‍ය වන ඇසට අනිත්‍ය වන රූපය මුහුණගැසෙනකොට නිත්‍ය
විඤ්ඤාණයක් පහල වෙන්න බැහැ.

විඤ්ඤාණය කිව්වේ රූප ඡායාව.

කණ්ණාඩියයි වස්තුවයි නිසානේ කණ්ණාඩියට රූප ඡායාවක්
පහලවෙන්නේ. ඒ වගේ ප්‍රතිබිම්බයක්නේ අපිට මේ මුණ ගැසෙන්නේ.

ඒ ප්‍රතිබිම්බය වස්තුවක් කරගන්න බැහැ, ඇසත් අනිත්‍යයයි රූපයත් අනිත්‍යයයි නිසා. එනම් එවිටයි මැද ප්‍රඥ්‍යාවෙන් නොඇලෙන්නේ. මනසේ පහලවන රූප ඡායාව නේද අපි මේ තමා කරගන්නේ, තමා ඉදිරියෙන් ඇති දේවල් කරගන්නේ...! තමා කරගන්නේ, තමා ඉදිරියෙන් ඇති දේවල් කරගන්නේ, දෙපැත්ත පෙන්නේ නැතිකම හිසයි. දෙපැත්තේ තිබෙන යථාර්තය නොපෙනෙන හින්දා. නොදකින හින්දා. දෙපැත්තම ගලනබව දැක්කා නම් මැද ප්‍රඥ්‍යාවෙන් නොඇලේ...! ඒ ගාටාවේ තියෙනවා කොන්දෙක තේරුම්ගෙන මැද ප්‍රඥ්‍යාවෙන් නොඇලෙන තැනැත්තාට මම මහා පුරුෂයා යයි වදාරමි.

කොන්දෙක කිව්වේ දෙපැත්ත. ඇසයි රූපයයි, කනයි ශබ්දයයි, නාසයයි ගන්ධයයි, දිවයි රසයයි, ශරීරයයි ස්පර්ෂයයි, හිතයි අරමුණයි. මේ අන්ත දෙකේ දෙපැත්තම ගලනබව තේරුම් ගත්ත කෙනා මැද මායාවක් කියලා දකිනකොට ඔහු තවදුරටත් මැහුම් කාර්යයෙන් මිදෙනවා. මැහුම් කාර්යය කියන්නේ මේ දෙක එකතු කරන එක. එනම් මහනවා. මහනවා කියන්නේ ඒ ගැන මෙනෙහි කරනවා. ඇසයි රූපයයි මුණගැසෙන තැන විඤ්ඤාණයක් පහල වෙනවනේ. ඒ විඤ්ඤාණය පහලවන තැන මමයි මා ඉදිරියෙන් ඇති දෙයයි කරගන්නොත් මැහුම් කාර්යයට අසුවෙනවා.

එනම් එකතු කරනවා...!

එකතු කරලා ආ බොහොම හොඳයි ඒක.

ඒක මට අයිතියි.

මම ඒක අයිති කරගන්න ඕනේ.

මැහුම් කාර්යය හින්දා ඒක විඤ්ඤාණ, නාමරූප, සලායතන, පස්ස, වේදනා, තන්හා, භව, ජාති, ජරා, ව්‍යාධි, ශෝක, මරණවලට යනවා. සංසාරේ එකතු කරනවා. මැහුම් කාර්යය කියන්නේ ඒකයි.

ඒ කොන්දෙක එකතු කරනවා. කොන්දෙක නොසලකා හරිනවා නම්, දෙපැත්තේම කොන්දෙක අතහැරලා දැමීමා නම්, ඇසත් අනිත්‍යයි, රූපයත් අනිත්‍යයි. කනත් අනිත්‍යයි. ශබ්දයත් අනිත්‍යයි.

එනම් විඤ්ඤාණයේ මායාවට අසුවෙන්නේ නැහැ.

මැද ප්‍රඥාවෙන් නොඇලෙන්නේය.

මැද ප්‍රඥාව තියෙනවා නම් මම කරගන්නත් බැහැ.

මා ඉදිරියෙන් ඇති දේ කරගන්නත් බැහැ. විඤ්ඤාණයෙන් මා කරගන්නේ. මා ඉදිරියෙන් ඇති දේ කරගන්නේ විඤ්ඤාණය. ඔතන ද්‍රව්‍ය රූප නොසලකා හරින්න ඕනේ. රූපය නිත්‍යකොට ගත්තොත් මා කියලා ගන්න වෙනවා. ඇස නිත්‍ය කොට ගත්තොත්, රූපය නිත්‍ය කොට ගත්තොත් මා සහ මා ඉදිරියෙන් තියෙන ලෝකය කියලා ඒකමයි පිළිගන්නේ. එනම් මේක මේ හිතට එන ලෝකයක් කියලයි බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලේ. පැහැදිලිද...?

ඒදණ්ඩෙ යන බල්ලෙක් වතුරේ පෙනෙන ඡායාවට වලිගේ ගහන්නයි බුරන්නයි වුනා. බල්ලා උගේ හෙවනැල්ල දිහා නොබලා ගියා නම් උඟට කරදරයක් නැහැ. බලපු හින්දුනේ උඟට බුරන්න වුනේ. එක්කෝ වලිගේ ගහන්නයි බුරන්නයි වුනේ, ඒදණ්ඩෙ යනකොට අර ඡායාව දිහා බලපු හින්දුනේ.

නොබලා උගේ ගමන ගියා නම් අරක වෙන්නේ නැහැ.

ඒ වගේ මේ ඇසට හමුවෙන්නේ අර වතුරට වැටෙන හෙවනැල්ල වගේ හෙවනැල්ල. මේ ඇසට හමුවෙන්නේ රූප ඡායාව.

ඒ රූප ඡායාව බලන්න ගියාම මොකද වෙන්නේ...?

රූප ඡායාව මමයි මා ඉදිරියෙන් තියෙන දෙයයි වෙනවා.

ඒ මමයි මා ඉදිරියෙන් තියෙන දෙයයි කියෙන එක කොහෙන්නද පහල වෙන්නේ....?

....විඤ්ඤාණයෙන් තේදු ස්වාමීන් වහන්සේ....?

විඤ්ඤාණයට කොහෙන්නද ඒ පිළිගැනිල්ල....?

ඒ මම කියලා කෙනෙක් ඉන්නවා,

මා ඉදිරියෙන් දේවල් තියෙනවා කියන දෘෂ්ටිය...!

අපිට සසරේ වැටුනු, තියෙනවා ඉන්නවා කියන මතය, අපේ මතයේ අවිද්‍යා සහගතව තැන්පත්වෙලා තියෙනවා.

මමත් ඉන්නවා, මා ඉදිරියේ මේ ලෝකයක් තියෙනවා කියලා, ...තියෙනවා ඉන්නවා කියෙන එක කොහෙද තියෙන්නේ....?

මතකයේනේ තියෙන්නේ...! මතකයක්නේ...! මතයක්නේ...!

ඒකනේ මත කය කියන්නේ. මත කය...! මත කයක් කොහෙද....? මත කය තමයි සිහියට නැගෙන්නේ. මමයි මම ඉදිරියේ තියෙන දෙයයි කියලානේ දැන් ලෝකය භාවිතා වෙලා තියෙන්නේ...!

මමත් ඉන්නවා මා අවට අයත් ඉන්නවා...!

ඔක්කොම ඉන්නවා තියෙනවා තමයි. දැන් ඔයාලා ගෙවල්වල යන්නේ එහේ තියෙන හින්දනේ. එහේ ඉන්න හින්දනේ. මෙහේ ආවේ ස්වාමීන් වහන්සේ කෙනෙක් මෙහේ ඉන්න හින්දනේ. එහෙම එකක් තියෙනවා.

ඒ තියෙනවා කියෙන මතය තමයි හිතට ඉදිරිපත්වෙන්නේ...!

දෙවරක් ලෝකේ හමුවෙන්නේ නැත්නම් මොනවද තියෙන්නේ...? වරක් හමුවනදේ දෙවරක් හමුනොවෙනවානම්, නිරන්තර වෙනස් වෙනවානම්, තියෙනවා කියන මතය හරිද...?

ඕක මතයක්නේ.

ඒ මතයනේ අර සිහියට නැගෙන්නේ.

ඒ මතය සිහියට නැගිලා තමයි විඤ්ඤාණ වෙන්නේ...!

නාම රූප වෙන්නේ...!

....දැන් ඒ මතයට පනක් ආවා...!

ඒකට ජීවි ස්වරූපයක් ආවා...!

ඒකට සැබෑ ස්වරූපයක් ආවා...!

සෙවනැල්ල සතෙක් වුනා.

අත්ත වශයෙන්ම සෙවනැල්ල සතෙක් වුනා.

සතෙක් වෙන්න ඉස්සර සෙවනැල්ල....සෙවනැල්ල වශයෙන් දැක්කා නම් අර මැනුම් කාර්යයෙන් මිදුනා.

හෙවනැල්ල සතෙක් වුනගමන් හිතනවා

....මේ ඉඩම මගේ තමයි.

මම මෙතන ගෙයක් හදන්න ඉන්නේ.

ඉතින් මැහුම් කාර්යය කරනවා...!

මේක එහෙම එකක් නොවෙයි කියලයි බුදුදහාමුදුරුවෝ වදාලේ. මේක අවිද්‍යාවේම නිර්මාණයක්. අපිට එතනින් අවලංගු කරගන්න තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ අවිද්‍යා ප්‍රත්‍යා සංකාර, සංකාර ප්‍රත්‍යා විඤ්ඤාණ කියලා පෙන්නුවේ. පටිච්ච සමුප්පාදය නොදැනී නම් ධර්මය නොදැනී. යමෙකු පටිච්ච සමුප්පාදය දැනීමේ හෙතෙම ධර්මය දැනී. පටිච්ච සමුප්පාදය කියන්නේ ඔය අවිද්‍යා හිතට ප්‍රත්‍ය වෙලා එන එක.

අවිද්‍යාවෙන් සංස්කාර වෙනවා.

සකසලා රූප ඡායාව තමන්ගේ කියලා, අනුන්ගේ කියලා, දේවල් කියලා, සිතුවිලිවලින් නිර්මාණය කරලා හිතට ගන්නවා. හිතට පහල වෙනවා. පහල වුනු එක තමයි සංකාර ප්‍රත්‍යා විඤ්ඤාණය. සකස්කරලා දෙන්නේ අවිද්‍යාවෙන්. පැහැදිලිද....?

....කෙනෙක් සවසක අඳුරේ කලබලවෙලා ගමනක් යනකොට හදිසියේ සර්පයෙක් පෑගෙන්න ගියා. නමුත් ඒ වෙලාවේ බලන්න බැරිවුනා. පසුදින එනකොටත් දකිනවා අදත් ඉන්නවා සර්පයා. දවසක්, බලන්න ඕනේ කියලා බලනකොට විය ලනු කැල්ලක්.

තවමත් බැලුවේ නැත්නම් හැමදාම එයාට සවසට සර්පයා ඔතන ඉන්නවා. හැමදාම මේ වෙලාවට සර්පයා එනවා ඇති කියලා හිතෙනවා.

සර්පයා බැලුවේ නැත්නම්, අදත් හෙටත් සර්පයාමයි.

තව අපි මේක බැලුවේ නැහැ.

අපිට තාම සර්පයා මේක.

ලනු කැල්ල තවම දැක්කේ නැහැ. ලනු කැල්ල දැක්කා නම් එදා ඉඳන් සර්ප සංඥාව ආවත් එයා දැන් ප්‍රත්‍යක්ෂව දන්නවා සර්පයෙක් නොවෙයි කියලා.

පසු දිනටත් සර්පයෙක් වගේ පෙන්න පුලුවන්.

නමුත් දැන් අර අනිසි බිය නැහැ.

අනිසි වෙහෙස නැහැ.

අවිද්‍යා ප්‍රත්‍යයෙන් සකස්කරලා, සිතුවිලි වලින් සකස්කරලා අපිට මෙහෙම ලෝකයක් දෙන්නේ කලින් මෙහෙම ලෝකයක් දුණ්ටි සහගතව හිතේ ඇති නිසා. අතීතයේ අපි ඒ විදියේ මනසක්, ඒ විදියේ ස්වරූපයක්, ඒ විදියේ භාවිතයක් ඇති කරගත්තා. ඒකෙන් ආසුව ධර්ම කියන්නේ. සිත ඇසුරු කරපු ධර්ම නිසායි අවිද්‍යා වෙන්නේ. දේවල්, කාරනා, පුද්ගලයෝ, ළමයි, අනුන්, ස්ත්‍රී, පුරුෂ ඇසුරු කරපු ධර්මයේ...! ආසුව ධර්ම...!

චතකොට පට්ඨි ආපෝ තේජෝ වායු කියලා දකිනකොට, ඒවායේ විපරිනාමය දකිනකොට හේද අර ඇසුරු කරපු ධර්මවල යථාර්ථයක් නැත්තේ...! චිට්ටයි ඒවායේ ස්ථිර පවතින යමක් නොවන්නේ...! මේ හෙවනැල්ලකට හේද වස්තු කියලා ගන්නේ. ඉන්ද්‍රියන්ගේ ක්‍රියකාරිත්වය නිසා හිතේ මැවෙන විඤ්ඤාණයකට හේද මේ වස්තුව කියලා ගන්නේ.

වස්තුව කියලා නොගන්න නම් මොකක්ද කරන්න ඕනේ...?

කොන්දෙක නුවහින් දකින්න ඕනේ...!

ඇසත් ගලනබව රූපයත් ගලනබව නුවහින් දකින්න ඕනේ...!

ච්ඡේදන දැක්කාම විඤ්ඤාණයත් එක්කයි මේ කටයුත්ත තියෙන්නේ...! විඤ්ඤාණය තමයි ස්කන්ධ පහ කිව්වේ. රූප, වේදනා, සංඥා, සංකාර, විඤ්ඤාණ කියන ස්කන්ධ පහ. ස්කන්ධ පහක, කාරණා පහක එකතුවක් කියලා දන්නවා. ඒ කාරණා පහේ එකතුව අතීතයෙන් සිද්ධවෙනවා නිරුද්ධ වෙනවා. දැනුත් සිද්ධවෙනවා නිරුද්ධ වෙනවා. ඉදිරියටත් සිද්ධවෙනවා නිරුද්ධ වෙනවා. නමුත් අපි පිලිගත්ත පිලිගැනිල්ල, ස්කන්ධ පහක කතාවක් නොවෙයිනේ. මම පාසැල් ගියේ අර පාසැලේ. මම විභාගේ කළේ අහවල් තැන. රැකියාව කළේ අසවල් තැන.....

ස්කන්ධ කතාව දැක්කාම.... ඒ මතයට මොකද වෙන්නේ....?

චයම රැවටීමක්...!

බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලා ඒ තමා අයෝනිසෝ මනසිකාරය කියලා. මහනෙහි අයෝනිසෝ මනසිකාරය යනු කවරෙක්ද....? අතීතයේ මා කවරෙක්ද....? කෙසේවිද....? කවරෙක්ව කවරෙක්විද....? අතීතයේ මා සිටියෙමි ද....? අතීතයේ මා නොසිටියෙමිද....?

ඒ සියල්ලම මා පිළිබඳ තොරතුරු නේද....?

මහනෙහි ඒවා මෙහෙහි නොකළ යුතු ධර්මයි. කෙනෙක් පිළිබඳ තහවුරු වූන මතයක් තියෙනවා. චය මෙහෙහි නොකළ යුතු ධර්මය ලෙසයි බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලේ. චය අයෝනිසෝ මනසිකාරයක් ලෙස වදාලා. ඒක යෝනිසෝ නොවෙයි. යෝනිසෝ කියන්නේ පංචස්කන්ධ ඉපදිලා නැස්ලා යන එක. රූප, වේදනා, සංඥා, සංකාර, විඤ්ඤාණ කියන ස්කන්ධ පහ පහලවෙලා නිරුද්ධ වෙනඑක තමයි යථාර්තය. මේ සයඉන්ද්‍රියන්ගේ ක්‍රියාකාරීත්වය තමයි අතීතයෙන් සිද්ධවුනේ දැනුත් වෙන්නේ. ඒ සයඉන්ද්‍රියන්ගේ ක්‍රියාකාරීත්වය හයට බෙදුපුවාම චය ඇස් කටයුත්තක්. කනේ කටයුත්තක්. දිවේ කටයුත්තක්. නාසයේ කටයුත්තක්. කයේ කටයුත්තක්. මහසේ කටයුත්තක් ආදී සය පොළේ ස්කන්ධ පහලවීමක්නේ වෙන්නේ. දැන් චය මගේ කටයුත්තක් නොවෙයි. මෙච්චරකල් මගේ කටයුතු තිබුනේ. ස්පර්ෂ ආයතන හයේ කටයුතු හයක්නේ දැන් තියෙන්නේ. පැහැදිලිව වෙනස්වුනා. මෙච්චරකල් තිබුනේ මගේ කටයුත්තක්. තමතමන්ගේ කටයුතු. දැන් තියෙන්නේ ආයතන හයේ කටයුත්තක්. ආයතන හය නිසා ස්කන්ධ පහල වෙනවා. ඇහෙනවා. පෙනෙනවා. දැහෙනවා. ආයතන හයේ කටයුත්තක්. මෙය යෝනිසෝ මනසිකාරයයි.

චහෙම වෙනකොට රූපය හඹායන්නේ නැහැ. වේදනාව හඹායන්නේ නැහැ. දැන් කෙරෙන්නේ යනකම්ම හඹායන එක. රූපය ආත්මය, ආත්මය රූපය යන බලු දුම්වැලෙන් බැඳිලා ඉන්නවානේ.

අවබෝධ වුනාම බලුදුම්වැලෙන් මිදුනා...!

ආත්මය කියලා අපි යමක් විශ්වාස කරනවානේ.

ඒ කියන්නේ මගේ ජීවිතය. අරයගේ ජීවිතය. හාමුදුරුවන්ගේ ජීවිතය. මගේ ආත්මය. මගේ නම සමන්ත කියලා කියෙනකොට යමෙක් පිළිගන්නවානේ. සමන්ත කියලා යමෙක් පිළිගන්නේ අර රූපයද....? අර වේදනාවද....? අර සංඥාවද....? අර සංකාරයද....? විඤ්ඤාණයද සමන්ත කියන්නේ....?

කෙස් මමද....? නිය මමද....? නාසය මමද....? දත් මමද....? අරට කෝටු මමද....? ඒ අවයව චක්කවත් තමා නොවෙයි කියලා දැනෙනවානේ. ඒ වගේ රූප වේදනා සංඥා සංකාර විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පහ බෙදලා බලනකොට ස්කන්ධ අතීතයේ ඒවා නොවෙයි. දැන් උපදින ඒවා. දැන් ඉපදෙනවා. දැන් නිරුද්ධ වෙනවා.

ආත්මකොට ගන්න වෙලාවක් නැහැ. තමා කොට ගන්න වෙලාවක් ඒවගේ නැහැ. අනාත්මයි කිව්වේ ඒකයි. ඒවගේ යමෙක් නැහැ...! යමෙකුගේ කියන්න යමක් නැහැ...! යමෙකුගේ ආත්මයක් කොටගන්න බැහැ. යමෙකුගේ කියන්න බැහැ අර පහට. අපි පහෙන් චක්ක තමයි අරගෙන යමෙකුගේ කියලා හිතන්නේ.

ඉතිං ගැඹුරැයි...! ලෝකයේ ගැඹුරැමදේ ඕක තමයි. ගැඹුරැමදේ තමයි තමා යන සම්මුතිය ස්කන්ධ වශයෙන් තේරුම් ගැනීම.

තමා නොදැකීම තමයි ලෝකයේ තිබෙන ගැඹුරැමදේ. අපිට හඳුට යන්න පුලුවන්. ග්‍රහ වස්තුවලින් එහාට යන්න පුලුවන්.

නමුත් තමා ලෙහිලා නැහැ. තමා කියන ස්කන්ධ පහ ලෙහාගෙන නැහැ. ඕක ලෙහුනා නම් අයිතිකාරයාගෙන් හිදහස්.

කනුවේ බල්ලා ගැටගහලා තිබ්බාම උඟට ඉන් එහා ගමනක් නැහැ. උගේ ජීවිතය කනුව වටේ තමයි. මම මගේ කියලා ලෝකේ අයිතිකරගත්තාම අපි කරකෙන්නේ මම මගේ වටේම තමයි. මැරෙන්නේ මම මගේ කියන වටෙන් ගැලවිල්ලක් නැහැ. මැරෙන්නේ වලල්ලත් එක්කමනේ. කණුවත් එක්කමනේ. කණුවේ ගැට ගහලා ඉන්දැද්දීමනේ බල්ලා මැරෙන්නේ.

....ස්වාමීන් වහන්ස ඒකෙන් මිඳිලා මැරෙනා නම් හිදුහස් තේද ....?

එහෙම නම් මරණයක් නැහැ...! ඒකයි අපරාමර කියන්නේ. ඒකෙන් මිඳුනා...! දැන් මේකෙන් මිඳෙන්න ඕනේ. මේක මහා මිත්තාවක්. 'මම' කියන්නෙන් මිත්තාවක්. 'මගේ' කියන්නෙන් මිත්තාවක්. එහෙම එකක් නැහැ. කොයි එකද 'මම' කියලා පෙන්නන්නකෝ...?

රජපය මමද...? සංඥාව මමද...? වේදනාව මමද...? සංකාරය මමද...? විඤ්ඤාණය මමද...? ඔය ස්කන්ධ පහම බෙදාගන්න...! එය බෙදාගන්නේ නැති එකේ පාඩුවක් ඔය තියෙන්නේ. ඕක බෙදලා බලාගන්න ඕනේ...! අන්න ඒකටයි භාවනාමය ඥාණය කියන්නේ.

ස්කන්ධ පහ කියන්න කිව්වොත් ඕන කෙනෙක් කටපාඩමින් රජප වේදනා සංඥාසංකාර විඤ්ඤාණ කියලා කියාවි.

ඕක දැකලා තියෙනවද...?

ආන්න ඒක බලන එක තමයි භාවනාව කියන්නේ. සිතින් නුවනින් විමසලා විවේක මහසකින් මේ පහ වෙන්කරලා දකින්න ඕනේ...!

....එවිට මේ දැවිලි කියන ඒවා නැහැ තේද ස්වාමීන් වහන්ස ....?

දැවිලි ඉවත්වුනානේ...! නැවත ගත පැලවෙන්නේ නැහැ වගේ මුලින්ම ගලවලා දැමීමා. ප්‍රඥ්ඥාව ඕනේ අන්න ඒකට. ....ඒතාක් මුහුද හිඳිලා යයි. පොලව දැවිලා පිවිච්ලායයි. මහමේරු පර්වතය දැවිලා පිවිච්ලායයි. සංසාරේ අපි තව ඉන්නවා. මේ මුහුද කවදා හරි හිඳිලා දූවිලි වෙලා විනාශ වෙලා යනවලු. මේ මහා පෘතුවියත් කවදා හරි විනාශවෙලා හිඳිලා දැවිලා යනවලු. එහෙත් මහනෙති භවයේ සසරනම් කෙළවරක් නොපෙනේ කියලා බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලේ. එහෙම පෙනිලා තමයි අර බුදුමිච්ලේ උපමාව එතනට එකතුකළේ.

අපි රජපයකරාම දුවනවා. වේදනාකරාම දුවනවා. සංඥා, සංකාර, විඤ්ඤාණ කියන ස්කන්ධ පහ වටා කරරකෙනවා

ඒ ස්කන්ධ පහෙන් මිදෙන්නේ නැහැ. ඇයි මේ නොමිදෙන්නේ...?

ස්කන්ධ පහ ස්කන්ධ පහක් කියලා දැක්කේ නැහැ.

මම කියලයි ගන්නේ.

මම කියන එක අවලංගු වෙන්න ස්කන්ධ පහක් කියලා දකින්න. අවයව වලින් එකතු වූන දෙය අවයව සමූහයක් මිස ගෙයක් නැති ලෙස දකින්න. අවයව සමූහයක් ලෙස දකිනකොට ගෙයක් නැහැ කියලා වයාට කියන්න ඕනේ නැහැ.

වය අවයව සමූහය විතරයි...! ඒකෙන් ඇත්ත...!

ඒ ගැන හිතන්න පුරුදුවෙන්න ඕනේ. හුදෙකලාව හිතන්න පුරුදු වෙන්න ඕනේ. හුදෙකලාවක් ඕනේ...! හුදෙකලා වෙනවා කියන්නේ මොකක්ද...? තනිවෙලා මනස ගැන හිතන්න. ඒක විවේකයක්...! මම හුදෙකලා ඉන්න ඕනේ කියලා එකතැනකට වෙලා ඉන්න එක නොවෙයි. තමන් නිවසේ හිටියත් තමන් හුදකලාව තමන්ගේ මනස දිහා බලනවා. වෙන අරමුණු ගැන හිතන්නේ නැතිව මනස දිහා බලනවා. දියුණු කෙනාට එහෙම පුලුවන්. නොදියුණු නම් තමයි ටිකක් ගෙදරින් අයිත්වෙලා ටික දවසකට වෙන ස්ථානයකට යන්න ඕනවෙන්නේ. නැත්නම් ගෙදර හිටියත් ඒක පුලුවන්. නානාරම්මන අරමුණු මෙනෙහි කරන්නේ නැතිව මනස දිහා බලනවා.

මනස මම නොවෙයි නේද...?

මනස මගේ නොවෙයි නේද...?

මේ මනසට පහලවන අරමුණු මම නොවෙයි නේද...?

මගේ නොවෙයි නේද...? මේවා පහලවෙන්නේ හුස්ම ආහාර ආදි ශක්තියේ ක්‍රියාවෙන් නේද...? මේවා හිතට මතක් වෙන්නේ හුස්ම ආහාර ආදි ශක්තියේ ක්‍රියාවෙන් නේද...? එහෙම හේතු එල වශයෙන් ඒක මෙනෙහි කරන්න. ඒවා මෙනෙහි කරන්න ඕනේ. එතකොට තමයි මලබැඳුණු දුෂ්චිය ගැලවෙන්නේ. බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලේ ආසවලෙස පල්වෙලා කියලා. ආසව කියන්නේ පල්කරලා....පල්කරලාම පෙරන විවිධ මත ද්‍රව්‍ය. පල්කරලාමනේ ගන්නේ.

ඒවගේ දැන් මේක පල්වෙලා හේද තියෙන්නේ. සක්කාය දිට්ඨිය මනසේ භාවිතාවෙලා, භාවිතාවෙලා පල්වෙලායි තියෙන්නේ...? ඒ වගේ මම කියන මගේ කියන සක්කාය දිට්ඨි හැඟීම් බොහෝ කල් භාවිතාවෙලා, පල්වෙච්ච ඒවා.

හැමදාම ඒකම...ඒකම තහවුරු කරලා පල්වෙලා...!

....*යුවාචිත් වහන්ස ඒක ලිහාගන්නවා කියන එකත් හර්ව ජොහැයිනේ*....?

ඒක ලිහාගන්න තමයි අපි අර කොටස් කරලා බලන්නේ. තමායන්න කෙස් නොවෙයි. නිය නොවෙයි. දන් නොවෙයි. මස්වල හහරවල අවයවවල තමායන්නෙක් නැතිබව බැලීමෙන්මයි අවලංගු වෙන්නේ. සතිපට්ඨාන සූත්‍රයේ තියෙන්නේ මුල සිට බලන ක්‍රමය.

ඒ ආකාරයට බලන්න ඕනේ...!

....අපි ගැඹුරු දහමක් සරලව විසදමු.

අපි පොල් කොළ අරගෙන පැදුරක් වියනවා. ඒක ලෙහලා වට්ටියක් වියනවා. දැන් වට්ටිය කියනවා. ඒක ලෙහලා පෙට්ටියක් වියනවා. දැන් පෙට්ටිය කියනවා. ඒ පොල් කොළ ටික වරෙක පැදුරක්, වරෙක වට්ටියක්, වරෙක පෙට්ටියක්. ඒ මොන මොන හැඩය ගත්තත් පොල් කොළ, පොල් කොළමනේ. ඒ පොල් කොළවල විවිධ හැඩනේ. පොල් කොළමිස පැදුරක් නොවෙයි. පොල් කොළමිස වට්ටියක් නොවෙයි. පොල් කොළමිස පෙට්ටියක් නොවෙයි කියලා දකින්න ඕනේ.

අපි අසුරුවට පෙට්ටියක් දකිනවා. නමුත් සත්‍ය දකිනකෙනා දන්නවා පොල්කොළ බව. ඒකේ මුල ධර්මය පොල් කොළයි.

ඒක උදාහරනයටනේ කිව්වේ. අන්න ඒවගේ මේ ලෝකය හැදිලා තියෙන්නේ සතර මහා ධාතූන්ගෙන් බව වටහාගන්න. ඒ සතර මහා ධාතූන් තමයි මේ ශරීරය කියන්නේ. ගස් කියන්නේ. හැමදේම සතර මහා ධාතූන්ගේ. සතර මහා ධාතූන් ලෙස නිවැරදිව දැක්කොත් කොස්, දෙල්, අඹ කියලා දෙයක් තියෙනවද...?

ගෙය, වාහන, කියලා දෙයක් තියෙනවද...? නැහැනේ. ඒක මේ විඤ්ඤාණයට අයිති දෙයක්. සතර මහා ධාතූන්ගේ ධාතුවේ සංයෝගයේ ක්‍රියාවෙන් ලෝකයේ විවිධ ස්වරූප හටගන්නවා.

හැබැයි පටවී, ආපෝ, තේජෝ, වායු, යන මහා භූත.

තරාදියක් අරගෙන එක පැත්තකට දානවා පඩි. අනික් පැත්තට දානවා ඕන දෙයක්. ඕන දෙයක් දාන පැත්තට ඕන දෙයක් දැමීම හැකියි නේද...? අනෙක් පැත්තේ පඩි විතරයි. ඒ වගේ පටවී ආපෝ තේජෝ වායු එක පැත්තකට දානවා. අනෙක් පැත්තට පැදුරු දැමීම හැකි. හාල් දැමීම හැකි. යානවාහන ගෙවල් ඕන දෙයක් දැනවා. අනෙක් පැත්තේ පඩි විතරයි. ඒ මොනවා දැමීමත් පටවී, ආපෝ, තේජෝ, වායු...! ඒ දෙපැත්ත සමාන වෙන්න ඕනේ. ඒ සමාන වෙනවා කියන්නේ හිත සමතුලිත වෙනවා. මේක දැක්කාම හිත සමතුලිත වෙනවා. නැත්නම් එක පැත්තකට බරයි. පඩි විතරක් බැහැ. පටවී ආපෝ තේජෝ වායු කියන අනෙක් පැත්තට මොනවා හරි තියෙන්න ඕනේ.

පටවී ආපෝ තේජෝ වායු කියලා නොවෙයි අපිට පේන්නේ.

අපිට පෙනේ ගස්, මල්, චිලවළු, ගෙවල්.

නමුත් ඇත්තේ පටවී ආපෝ තේජෝ වායු. අපිට පෙනේ වෙන ඒවා. තරාදියක දෙපැත්ත දැක්කා වගේ ප්‍රඥාවෙන් සම්මත පරමාර්ථ දැකින්න. මේක සම්මතය. අරක පරමාර්ථය. අපිට පේන්නේ නැහැ පටවී ආපෝ තේජෝ වායු. ඒක පේන දෙයක් නොවෙයි. ප්‍රඥාවෙන්, ඥාණයෙන් දර්ශනය විය යුතු දෙයක්.

විඤ්ඤාණයට හසුවන්නේ (පෙනෙන්නේ) යම් කිසිවක් ඇති බව. අරක යථාර්තය. අන්න එතකොට තමයි මමත් නොවෙයි මගෙන් නොවෙයි වෙන්නේ. මේ මම මගේ කියලා අල්ලගෙන ඉන්නේ සම්මතයේ රූප ඡායා නේද යනුවෙන් පේනවා. ගලන බව දන්නේ නැතිව, දැක්කේ නැතිව හිතූ කරගෙන නේද අල්ලගෙන ඉන්නේ...?

සංඥාව දෙයක් කරගෙන...!

සංඥාව අනුන් කරගෙන...! තමන් කරගෙන...!

...සංඥාව මිරිඟුවකි...! මිරිඟුවක් කිව්වේ.

වතුර වගේ පේනවා. වතුර නැහැ. මුවාට මිරිඟුව වතුර වගේ පේනවා.

චියාට තොරගන්න බැහැ වතුර නොවෙයි කියලා.

චිතකොට මිරිඟුව අපිට කොහොමද...?

....ස්වාමීන් වහන්සේ අපිට මිරිඟුව තේරුවේ ගන්න පුලුවන්....?

අපි මිරිඟුව මිරිඟුව වශයෙන් දකිනවා.

මුවාගේ උදුහරණය අපට ගත්තහම කොහොමද...?

අපිත් වතුරයැයි රැවටිලා හේද මේ ඉන්නේ...?

අපිත් සංඥාව කියලද දකින්නේ...? වතුර කියලද දකින්නේ...?

අපිත් දකින්නේ රූප ඡායව කියලද...? දේවල් කියලද...?

....අපි දකින්නේ දේවල් කියලා ස්වාමීන් වහන්සේ....?

චිහෙනම් මුවාම තමයි හේද...?

මුවාගේම මතයමයි අපි ලඟ තියෙන්නේ...!

මිරිඟුව වතුර කොට ගන්නවා.

මෙයට අපි අර කලින් පැහැදිලි කරගත්ත කොන්දෙක පිලිබඳ ධර්ම කරුණු පැහැදිලි කරගත්තාම අමාරු නැහැ....

...අන්ධකාරය අවුරුදු කෝට් ගනනක් තිබුනත් හිරු චිලිය පැයුවොත් තවත් අවුරුදු කෝට් ගනනක් යනවාද අන්ධකාරය දුරුවෙන්න...?

ඉර පායන්නේ නැතිව තිබිලා තිබිලා ඉර පැයු දවසට

අවුරුදු කොට් ගනනක් යනවාද චිලිය වැටෙන්න...?

ඒ වගේ අපි සංසාරක මුලා වෙලා හිටියත්....

චික බණ පදයක් හරියට තේරුම් ගත්ත දවසක....

ඕකේ චිලිය වැටෙනවා...!

ඒක තේරුම් ගත්තේ නැත්නම් ඉතිං අන්ධකාරයේම තමයි...!

....ආසුව ධර්ම.... සිත ඇසුරු කළ ධර්ම....

සිත ඇසුරු කළේ වස්තු පුද්ගල දේවල් විදියට. ඒ තමයි ආසුව ධර්ම. දැන් අපි යථාර්ථවාදීව නුවනින් බලනකොට දකිනවා ඒ සියල්ල අනිත්‍යයි. ගලන සුළඟයි. වෙනස්වන සුළඟයි. චිකාකාර නැහැ. තියෙනවා කියෙන දෙයක් ලෝකේ නැහැ. ස්ථිරව පවතිනවා කියලා දෙයක් ලෝකේ නැහැ. නිරන්තරව ගලන බවක් තියෙන්නේ. නිරන්තර විපරිනාමයක් තියෙන්නේ. නිරන්තර වෙනස් වීමක් තියෙන්නේ.

....චිතත නේද දැක ස්වාමීන් වහන්සේ ....?

එය දක්කානම් දුක නැහැ...!

මෙහෙම හිතන්නකෝ. යම් දෙයක දිරිම යථාර්ථවාදීව දැක්කා නම්...

දැකලා ඉවර වෙනකොට දිරිමත් නතර වෙනවාද...?

දැන් මේ වටාපත දිරන දෙයක් කියලා මෙහෙහි කරනවා. ආ මේක දිරනවානේ. මේක දිරනවානේ කියලා මෙහෙහි කිරීම නතර කළා කියලා මේකේ දිරිම නතර වෙනවාද...?

අපි කරන්නේ මොකක්ද...?

භාවනා කරන වෙලාවට පමණක් දිරිම මෙහෙහි කරනවා

අනෙක් වෙලාවට තියෙනවා... ..නමුත් ඒක දිරනවාමයි...!

භාවනාකරන වෙලාවට විතරක් දිරනවා. එහෙම බැහැ. භාවනා කරන වෙලාවටත් දිරනවා. නොකරන වෙලාවටත් දිරනවා. අපිට අනෙක් වෙලාවට තියෙන බවයි පේන්නේ. අනෙක් වෙලාවටත් දිරන බව දැක්කානම්, නිරන්තර දිරනබව දැක්කා නම් එයාට භාවනා කරන වෙලාව නොකරන වෙලාව කියලා දෙකක් නැහැ. එය නේද ඇත්ත...? භාවනාව කියලා දෙයක් පිටින්ගන්න වුනේ භාවනා නොකරන හින්දනේ...! අසිතියෙන් ඉන්න හින්දනේ...!

සිතියෙන් ඉන්න ඕනේ කියලා දඟල දඟල මහන්සිවෙන්න ඕනේ නැහැ මේක හෙලිවුනාම...!

එයාට දැන් සැක නැතැ...!

.....හැම වෙලාවේම සිහියෙන් හේදු ස්වාමීන් වහන්සා ....?

හැම වෙලාවේම සිහිය නැතත් එයාට සැක නැතැ...!
එකෙන් සම්මාදිට්ඨී වුනා කියන්නේ. එයාට වරදින්හේ නැතැ.
අසිහියට පත්වෙන්න පුළුවන්.
නමුත් දැන් එයා ලග මුලධර්මය තියෙනවා...!
ඒයාට ඕන වෙලාවක මේක දකින්න පුළුවන්.
එයා දැන් ඉන්නේ මේ අසිහියෙන් ඉන්න ගොඩේ නොවෙයි.
සත්‍ය දකින කොටසේ. ඒ පැත්තට වාසි වැඩියි.
අසිහිය පැත්තට වාසි අඩු වෙනවා දැන්.

එතකොට අපි දීර්ම කියන එක මතක් වෙන වෙලාවට සිහිකරනවා නම්, අමතක වෙලා තිබුන කවුරු හෝ ගෙවල් දොරවල් යන හැම දෙයක්ම දිරලා ඇතිහේ දැන් කියලා හිතෙනවා. නොබල හිටපු වෙලාවෙන් ඒවා දිරලාහේ. බලන වෙලාවෙන් දිරලා. දීර්ම කියන එක නොකඩවා සිද්ධ වෙනවා. ඒකෙන් සම්මා දිට්ඨී සූත්‍රයේ වදාලේ, ජරා මරණ දනීද... ජරා මරණයන්ගේ හටගැන්ම දනීද... එහෙම බලනකොට ලෝකය තුල නිත්‍යවූ යමක් නැතැ කියන එකක් ඔප්පු වෙනකොට, හිතට නිත්‍යක් එන්නේ නැතිව යනවා. හිතට නිත්‍යක්, සංඥාවක් එන්නේ නැතිව යනවා. හිතට නිත්‍යක් වශයෙන් සංඥා කරන්න දෙයක් නැතිව යනවා...! අන්න එතන අජරාමරයි...!

ජරා මරණ වලින් මිදුනා. හිතට දේවල් කාරණා පිලිගන්න තැන තමයි ජරා මරණයන්ගේ හේතු. ජරා මරණ දැකපු නිසා දේවල් කාරණා හිතෙන් අහක් වෙනකොට ජරා මරණ නැතිවුතැන දනී. ජරා මරණ දනී. ජරා මරණ හටගැන්ම දණී. ජරා මරණ නැතිවුතැන දනී. නැති කිරීමේ පිලිවෙත දනී. එපමණකින් හෙතෙම සම්මා දිට්ඨිය අවබෝධ කළේය. නිර්වාණය අවබෝධ කරගත්තාය.

ඒ ජරා මරණ දැකින එක තමයි වතුරාරිය සත්‍යය අවබෝධ කරගත්තා කියන්නේ...! වචන චිතරයි වෙනස්...! ජරාමරණ හරියට දැක්කා නම් එයාට ලෝකයේ යමක් තියෙනවාද...?

අවිද්‍යා අන්ධකාරයෙන් ජරාමරණ නොපෙනෙන නිසා තමයි අපට දරුවෝ සහෝදරයෝ හිතවතුන් ඉන්නේ. ජරාමරණ නොහිතන හින්දා තමයි අපිට දේවල් තියෙන්නේ. ජරාමරණ ගැන නොහිතන හින්දා තමයි වස්තු ඉඩකඩම් තියෙන්නේ. ජරාමරණ කටාව හරියට අවබෝධ වෙනකොට ඒවට නිත්‍යක් දෙන්න බැහැ...!

....මගේ කියන්න බැහැ නේදු ස්වාමින් වහන්ස.... ?

මම කියන්නත් බැහැ...!

විනෙන්ම ඒයා නිතරම ඉන්නේ නිරෝධ සිතීන්...!

ග්‍රහණය නොකරන සිතීන්...! නොඅල්ලන සිතීන්...! එයා කියලා අයිතිකාරයෙක් මෙතන නැහැ. එයා යන්න ඒ ඥාණයට සම්මතයක්. අපි ඒ ගැන සාකච්චා කරලා ඉවරවෙනකොට ආයෙත් ජරාමරණ තියෙනවා...! නේදු....?

ඒක හැමවිටම තියාගන්න බලන්න.

හැම වෙලාවකම මෙහෙහි කරලා තියාගන්න උත්සහ කරන්න.

හැම වෙලාවකම මෙහෙහි කිරීම තියනවනේ.

චිතකොට මගේ කියලා මේ වටාපතට නිත්‍යක් දෙන්න බැහැ.

හැමවෙලාවෙම මෙහෙහි කිරීම් තියනකොට මගේ වටාපත කියලා නිත්‍යක් දෙන්න බැහැ. මොකද, මගේ කියලා අයිතිකරගන්න හදනකොටම ඒ වටාපත ඉවරයි. වටාපත කියලා නම් කරන්නවත් වෙලාවක් නැහැ දිරදිරා යනවා.

මම කියලා අල්ලන්න බැහැ, සත්වයන් ජරාමරණයට යනවා.

වස්තුවත් ජරාමරණයට යනවා.....

*****

....බුදුහාමුදුරුවන්ගේ ධර්මය වටිනා රසවත් ධර්මයක්.

එය භාවිතා කළොත්....

බුදුහාමුදුරුවෝ එක සූත්‍රයක දේශනා කරලා තියෙනවා, මහණෙනි අනාගතයේදී ඇතිවන බිය කුමක්ද...? මේ රූප, වේදනා, සංඥා, සංකාර, විඤ්ඤාණ ආදී සතර පරමාර්ථ ධර්ම දේශනා කරන විට මහජනයා ඒවා අහන්නට කැමති නොවෙයි. නොයෙක් වාද්‍ය ආකාරයෙන් සංගීත ආකාර ආදී විවිධ ස්වරූපයෙන් කියන්නාවූ ක්‍රමවලට මහජනයා කැමතිවේ. ස්කන්ධ ධාතු ආයතන ආදී ගැඹුරු ධර්ම දේශනාකරන විට සත්වයෝ එය අහන්න අකමැතිය. මහනෙහි මෙය අනාගතයේ තියෙන බියකි...! සාසනය අතුරුදහන්වන කාලයේ සිදුවන දෙයකි. ඒ නිසා මහනෙහි තොප ස්කන්ධ ධාතු ආයතන පිළිබඳ ධර්මයම සාකච්චා කරන්න. ඒකම පවත්වන්න. ඒකම දියනු කරගන්න යනුවෙන් දේශනා කරලා තියෙනවා.

වැඩිදෙනා ප්‍රචාර්ථ ධර්මය අහන්න අකමැති වෙනවා හේද ඤාණික වන්න...

පරමාර්ථ ධර්මය අහන්න අකමැතියි. ගිහිකා ස්වරූපයේ බෝධි පූජා ආදියට කැමතියි. එතනදී බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලේ මේ සාසනය අනාගතයේ අතුරුදහන් වෙන්නේ ච්ඡිනි යනුවෙන්. නිවන් ලබන ධර්මය අතුරුදහන් වෙන්නේ ඒ ක්‍රමයටයි. පුද පූජා කවි අහන්න කැමතියි.

ඒවා බලු දම්වැලේ කොටස්නේ...! ඒකෙම ඉදගෙන මිහිරියි, මිහිරියි කියලා ඒකේම රැඳිලා ඉන්න කැමතියිනේ. සතුව තියෙන්නේ, ප්‍රයෝජනය තියෙන්නේ තමන් ඉන්න පැවැත්මේ හැටියටනේ.

වැලයන පැත්තට මැස්ස ගහනවා වගේ.

ඉන්න ස්වරූපයටනේ හිතට කැමැත්ත තියෙන්නේ...!

....සත්‍ය දැකින එක අපිට බැරි දෙයක්ද...?

අපිට එහෙම අමාරු දෙයක්ද...?

....ස්වාමීන් වහන්ස ජය වී ගැන ජවම වෙනෙසක් දරන හින්දා, ජවධානය ජවම කරන හින්දා නේද, ජය වේ දැනගන්න ටිකක් වැනෙන්නේ....?

අවධානය අවම කරන්නේ ඇයි අපි....? එහෙම අඩු කරන්නේ ඇයි අපි ....? වටිනා ධර්ම වලට තියෙන අවධානය අඩු කරන්නේ ඇයි...? පුද පූජාවලට තියෙන අවධානය වැඩි කරන්නේ ඇයි...?

ඒවායේ නිත්‍යයි සැපයි සාරයි කියන මතයම බලවත්...! ඒවායින් ලැබෙන ලාභ ප්‍රයෝජනම හොඳයි කියලා මනසට එය තහවුරු වෙලා තිබෙන ගතිය බලවත්.

ඒකට වැඩි අගයක් දීලා තියෙනවා...!

දැන් අපි අවබෝධ කරලා හුරුකරලා තිබෙනවා නම් මට පිහිටවෙන්නේ මේ එකක්වත් නොවෙයි...! කවදා හරි ඒ ඔක්කෝම අතහැරෙනවනේ කියන එක වැඩිලා තියෙන්න ඕනේ...! වෙන්නේ ඒකමනේ...! අනිවාර්යයෙන්ම වෙන්නේ මේ ඔක්කොම අතහැරෙනවනේ කියෙන ඒක වැඩිලා තියෙන්න ඕනේ. ඒක වැඩිලා තියෙනවා නම් අරවට තියෙන අවධානයට වඩා සත්‍ය ධර්මයට තියෙන අවධානය වැඩි වෙනවා...!

....ස්වාමීන් වහන්ස ඒකාකාරී ජීවන රටාව නිසා යුළු ලාභයට යොමුවෙනවා නේද....?

ඒකාකාරී ජීවන රටාවට යන්නේ ඇයි...? ඒකම මිහිරි හින්දුනේ...! ඕන දෙයකට වැඩියෙන් අවධානයක් තියෙන්නේ එයාට ඒකේ වටිනාකමක් වැඩි හින්දුනේ...! එයාට ඒ රටාවෙන් මිදෙන්න ඕනේ නැහැ...! ඒ රටාව හරි, ඒ රටාව හරි,...හරි කියලා ඒ රටාව තුල ස්ථාවර වෙලා.

ඒ තුල ස්ථාවර වෙන්න හදනවා.

ඒ ස්ථාවරය හැමදාම පවත්වන්න බැහැනේ.

....ස්වාමීන් වහන්සා සමහරන් පුරුද්දට කභනවා කිව්වොත්, පුරුද්දට ආහාර ගන්නවා බඩගින්නට ආහාර ගන්නවා වගේ දැවල කභනවා කිව්වෙත්....?

ඒවා නොකර බැර දේවල්. බඩගින්නට ආහාර ගන්නවා. රැකියාවට යනවා. ගිහි ජීවිතය ගතකරනකොට ජීවත් වෙන්න අවශ්‍යයි.

හොඳයි අපි මොනම කටයුත්ත තිබුනත් උදේට අතුගාන්නේ නැද්ද...?

අතුගාන එක වැඩක්ද...? ඒවා වැඩ නොවෙයිනේ...!

එහෙම අහික් ඒවත් වැඩ නොවෙයි...!

ජීවිතයේ අංග...!

උයන එක. ගේ අතුගාන එක. වතුර ටිකක් ලිපේ තියෙන එක. වත්ත අතුගාන එක. මුන හෝදන එක. ඒවා ඔක්කොම කෙරෙනවා. ඒ කෙරෙනට, ඒ කෙරෙන ඒවා කෙරෙහි නැහැ කුමටද කරන්නේ කියලා අරමුණක්...!

කාලය ගෙවී යන එක විතරයි...!

කරන කියන එක තව තවත් සාර්ථක කරන්න ක්‍රම හොයනවා. ඒ කරන කියන ඒවායේ ක්‍රම ස්ථාවරකර පහසු කරන්න විද්‍යාවෙන් එහෙම ක්‍රම හොයලා දෙනවා...! දුරලිප් වෙනුවට ගෘස් ලිප් වලින්, කරන්ට් එකෙන් එහෙම උයන්න පහසු කරලා දෙනවා.

විද්‍යාවෙන් කරන්නේ සංසාර කටයුතු පහසු කරලා දෙන එක විතරයි...!

සංසාරෙන් මිදෙන්න බැහැ ඒකෙන්...!

පහසු කරලා දෙනවා...!

....තවතවත් දැල්ම වැඩි වෙනවා හේද ස්වාමීන් වහන්සේ ....?

ඔව් පහසුවෙනකොට තවත් හොඳයිනේ...!

අල්ලම වැඩිවෙනවා...! මිදීමක් නැහැ...!

ඒ සියල්ල තුල දකින්න ඕනේ ඇතිවීමක් නැති බව...!

ඉවරවීමක් නැති බව...!

ඇතිවීමක් නැතැ කියලා ඒවා නොගෙන ඉන්න බැහැ. පැවැත්මක් සඳහා ඕනේ. හැබැයි අවබෝධ කරගෙන...! එතකොට ඒකට දිලා තියෙන වටිනාකම්, අගය, රැචිකම අඩුවෙන්න, අඩුවෙන්න අත්හැරීමේ හැකියාව වැඩිදියුණු වෙනවා. ධර්මය පැත්තට නැඹුරු වෙනවා...!

එහෙම අපිට දෙපැත්ත පෙන්න ඕනේ...!

පාසැල් යනකාලේ ලමයි බෝල ගහනවා. සෙල්ලම් කරනවා. කඩවල්ගානේ රස්තියාදු වෙනවා. වැඩිහිටියෝ කියනවා ඕවා කරන්න එපා පාඩම් කරන්න කියනවා. සමහර ලමයි ඉන්නවා ඒදේම කරනවා. ඒවා කරකර ඉන්න එක ජීවිතයේ අනාගතයට යහපතක් වෙන පැත්තක් නොවෙයිනේ. ජීවිතයට යහපතක් වෙන්නේ හරියට අධ්‍යයාපනයේ යෙදිලා වාසය කිරීමෙන්නේ. එතකොටනේ වයාගේ අනාගතය ගැන ඒ පැත්තෙන් ස්ථාවරයක් වෙන්නේ.

එහෙම ඉගෙනගෙන රස්සාවක් කරලා ගෙවල් හදලා කොහේටද මේ යන්නේ...?

ඒවා ඕනේ...!

එහෙම කරගෙන කරගෙන අපිට යන්න තව එතාටත් තියෙනවා කියලා හිතාගෙන හේද යන්නේ...?

වයසට යනවා පෙන්නේ නැහැ...!

එහෙම හේද...? මැරෙන්න ලංවෙනවා පේන්නේ නැහැ...!

අපිට තව කරගෙන කරගෙන යන්න තව ගොඩ කල් තියෙනවා වගේ...! දේවල් කාරනාවලට තියෙන කැමැත්ත, මරණය සිහිකරලා නවතිනවා කියලා හිතන්න දෙන්නේ නැහැ...! මැරෙන බව හිතට එන්නේ නැහැ...! මැරෙන බව මතක්වෙන්නේ නැහැ...! මැරෙන වෙලාවට මතක්වෙනවා. මල ගෙදරකදී එහෙම මතක් වෙනවා. අනික් වෙලාවට ඉන්නවාමයි කියන කටයුතුවලමයි ජීවිතය ගෙවෙන්නේ...!

එතකොට මැරෙනකොට අර වැඩ නවත්වන්න වෙන්නේ නැද්ද...?

හිටපු ගමන් කොයි වෙලාවේ හරි නවතින්නේ නැද්ද...?

හිටපු ගමන් නතර වෙන එකක්ගේ මේක...!

එතකොට අපි වැඩි අවධානයක් තිබෙන්න ඕනේ හිටපු ගමන් නතරවෙන එකටනේ. හිටපු ගමන් නතරවෙන්න ඉස්සර එහෙම එකක් වුනොත්, කොහොමද ඒක නුවණින් මගහැරගන්නේ...? හිටපු ගමන් නතරවෙන්න ඉස්සර මෙම තත්වය පංච උපාදානස්කන්ධය වෙත කොහොමද, නුවණින් පවරා මගහැරගන්නේ...?

කොහොමද මේකට මුහුණ දෙන්නේ...? එහෙම අදහසක් නැහැ.

ලෞකිකදේ ලොකු කටයුතු වගේ කරගෙන කරගෙන යනවා. ගෙවල් දොරවල් හදනවා. ඉඩකඩම් දියනු කරනවා. ආදායම් එකතු කරනවා. භාණ්ඩ වැනි දේවල් එකතු කරනවා. ඒ පිළිබඳ අවධානය හොඳයි...! අවශ්‍යයි...! ඒ ඒරිය උත්සහය ඕනේ ජීවත්වෙන්න.

නමුත් මේවා කරගෙන කරගෙන යනවා මිස

ඒවා හිටපුගමන් නතර වෙනකොට කෝ පිලියමක්...?

පිලියමක් නැහැනේ...!

හිටපුගමන් නතරවුනේ නැතත් වයෝවෘද්ධි විශ්‍රාම අරගෙන විවේකී වෙනවා කියන්නකෝ.

ඒත් වයාගේ ඇතුලත නතර වෙලාද?

වයාගේ මනෝදියේ තියෙන වේගය නතර වෙලාද...?

වැඩ නවත්වලා විශ්‍රාම ගියා කිව්වට වයාගේ වේගය නතර වෙලාද...?

විශ්‍රාම ගිය කට්ටිය ඉන්නේ හිටියට වැඩිය අසහනෙන්.

පාලුවෙන්. මොකද රටාවෙන් මිදිලනේ.

ඒ හින්දා ජීවත්වෙනකොට වැඩපලත් කරන්න ඕනේ.

ගෙවල් දොරවල් හදන්න. ඉඩකඩම් ඒවත් බලන්න.

ඒවත් ඔක්කොම කරන්න.

නමුත් මේක කොයි වෙලාවේ හරි නතර වෙන බව දැනගෙන ඒකටත් සුදානමක් තියාගන්න ඕනේ...!

විහෙනම් අපේ පළමුවෙනි කටයුත්ත අරකද...? මේකද...?
පළමුවෙනි කටයුත්ත වෙන් මිනේ කොයි වෙලාවේ හරි හිටපු
ගමන් නතර වෙන මොහොතකට එළඹෙයි.

විතනදී සසර මුලාවට පත්නොවෙන්න, ප්‍රේත පවුකාර අකුසල්
කරන ලෝකයකට නොයන්න, ඒ වගේ අසරණ තත්වයකට මනස
නොගෙනයන්න, තමුන්ගේ හිත පිරිසිදුව තියාගන්න මිනේ...!

ඒ ටික වඩාගන්න මිනේ...!

විතනදී ධර්මය වඩලා තියෙනවා නම්,
අවසාන මොහොත කොයි මොහොත වුනත් කමක් නැහැ...!

නොවන දෙයක් නොවෙයිනේ...!

වියාට අවසාන මොහොත කොයි මොහොත වුනත් කමක් නැහැ...!

*****

තෙරුවන් සරණයි

සියල්ලටම තෙරුවන් සරණින් දහම් ඇස පහල වේවා.....!

(ඔබගේ ධර්ම අවබෝධය වර්ධනය පිණිස, ඔබ අතට ලැබීමට සැලැස්වූ
මෙම පොත කියවූ පසු, උතුම් පුණ්‍ය ක්‍රියාවක් ලෙස අරමුණු කරගෙන, හැකි
තරම් ඔබගේ හිතවතුන්ට සලස්වන්නේ නම් එය ඔබ කරගන්නා වටිනා
කුසලයකි. අවම වශයෙන් ඔබේ පිවිත්තාලයේදී විසිපස්දෙනකුටත්
කියවීමට සලස්වා ඒ උතුම්ම දානයවන ධර්ම දානයමය පිංකම ඔබේ
පිවිත්තයට එක්කරගන්න. ඔබේ දායකත්වය යටතේ ඔබගේ ප්‍රදේශයේ මෙම
පොත මුද්‍රණයකරවා බෙදීමටද හැකි නම් එයද මහඟු පිංකමකි.)

මෙය නොමිලේ බෙදන පොතකි. මෙවන් ධර්ම සාකච්චා හා ධර්ම දේශනා ඇතුලත් වෙනත්
පොත් හා CD පිළිබඳ විස්තර සඳහා පහත දුරකථන අංකය අමතා ඔබට ලබාගත හැක.

ස්තූතියි

ඩන්. වර්ණකුල

(දුරකථන අංක : 0094 - 0785 271 274 - 0094 - 077 44 88 776)